

derom, men har henvist det til senere Forhandling. Det er akkurat det, jeg ogsaa paastaar.

Naar det ærede Medlem for Lyngby-Kredsen (Abrahamsen) sagde, at Ordføreren havde disponeret over den 1 $\frac{1}{4}$ Million, der var sparet, saa maatte jeg forstaa, at det var som Ordfører, han havde udtalt det paa Udvalgets Vegne og for saa vidt ogsaa med Ministerens Biligelse. Noget saadant har det ærede Medlem for Lyngby-Kredsen nu sagt ikke var hans Mening. Han mente, at den ærede Ordfører havde sagt, at i og for sig kunde man godt bruge den 1 $\frac{1}{4}$ Million til Dyrtidshjælp til andre Personer, men fra Ministeren eller Udvalget har der ikke været nogen som helst Bestemmelse truffet om, hvem der i øvrigt skulde have Dyrtidshjælp og paa hvilken Maade. (*Markvornen*: Det er rigtigt!). Det er det, der er det afgørende. Det vil sige, at alle staar frit. Jeg mener i alt Fald som Finansminister at staa fuldstændig frit, og det vil ogsaa mine Kolleger komme til at gøre. Men samtidig har jeg indrømmet, at enkelte Spørgsmaal af den Art — flere eller færre, det kan jeg i Øjeblikket ikke have nogen Mening om — kan tages op, og jeg mener ogsaa, de vil blive taget op. Den ærede Ordfører nævnedes Reservearbejderne ved Straffeanstalterne. Jeg tror, at der er netop nogle, overfor hvem Spørgsmaalet ret naturligt vil blive taget op. Men paa den anden Side maa jeg bestemt hævde, at naar den ærede Ordfører udtrykker sig i al Almindelighed og siger, at der kan være Tale om at komme Ekstraarbejdere, Reservearbejdere osv. til Hjælp, saa er Spørgsmaalet finansielt neppe overkommeligt i den Udstrækning. Jeg skal desuden nu sige om en anden Klasse Arbejdere, den ærede Ordfører nævnedes, Statsbanernes Hjælpearbejdere, at der neppe er nogen Grund til just at komme dem til Hjælp, thi de fik ved Finansloven i Fjor en Lønregulering, hvorefter deres Arbejds løn altid reguleres efter den Arbejds løn, som er den gangse der, hvor de arbejder, og den er ganske sikkert steget. Jeg kan ogsaa sige om andre Arbejdere, f. Eks. under Krigsministeriet, hvor man ganske sikkert har antaget ikke faa Hjælpearbejdere, f. Eks. 800 Syere og Syersker — hvis jeg ikke tager fejl af Tallet —, at de er blevet lønnet i Forhold til den nu herskende Dyrtid, altsaa deres Løn er forhøjet af den Grund. Følgelig er der ikke nogen som helst Rimelighed i, at man saa, at sige skulde yde dem en ny Dyrtidshjælp. Men

jeg vil altsaa kun have, at alle skal staa ubundne efter denne Forhandling. Ingen kan paa nogen Maade være forpligtet til at stemme for noget som helst nyt Forslag uden den omhyggeligste saglige Prøvelse af, hvorvidt just de vedkommende Personer fortjener en Dyrtidshjælp af Staten.

H. P. Hansen (Sorø Amts 3die Valgkreds): I Anledning af den højtærede Finansministers Udtalelse om, at f. Eks. Statsbanernes Hjælpearbejdere var der ingen Grund til nu at give Dyrtidstillæg, thi de har ved sidste Finanslov faaet deres Lønforhold forbedret, vil jeg sige: Ja, dette sidste er rigtigt, men derfra til at sige, at der ingen Grund er til at give dem et Dyrtidstillæg, synes jeg dog, der er et stort Spring. Det er rigtigt, at ved Finansloven blev det vedtaget, at de skulde have den paa Stedet gældende Timeløn, dog mindst 35 Øre. Dette praktiseres paa den Maade, at f. Eks. paa en Station som Slagelse, hvor Timelønnen er 41 Øre, siger Administrationen, at saa snart de vedkommende Arbejdere arbejder udenfor selve Stationen, selv om det er paa Byens Grund, betales der kun 35 Øre, medens Lønnen inde paa selve Stationen er 41 Øre i Timen. Der føres Forhandlinger mellem Organisationerne og Administrationen, og jeg haaber, at den højtærede Trafikminister vil tage velvilligt paa dette Spørgsmaal, for saa vidt det sorterer under Trafikministeren, saa at Lønforskellen ikke bliver saa stor. Jeg synes for øvrigt, at en Mand, som tjener 3 $\frac{1}{2}$ Kr. om Dagen, i disse Tider nok kunde tiltrænge en Dyrtidshjælp, og da der nu har været saa stærk Tale om, at Folk med betydeligt større Lønninger skulde have Hjælp, vilde jeg meget beklage, om der ikke ogsaa skulde være Mulighed for at give disse Folk med 800—900 Kr.s Aarsindtægt en lille Hjælp.

Finansministeren (Brandes): Jeg kan overfor den ærede sidste Taler ikke indlade mig paa de Enkeltheder, han har fremdraget, men vil kun sige, at naar, som før omtalt, de vedkommende Hjælpearbejdere har faaet deres Lønforhold forbedret ved den gældende Finanslov og de derved i Henseende til Løn er blevet ligestillede med andre Arbejdere, kunde man ogsaa med nogen Ret sige, at Staten med Hensyn til Lønforhøjelse neppe kan gaa videre, end hvad der er gældende for andre Arbejdere paa samme Sted eller i samme Egn, hvis da ikke de vedkommendes